

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1034²

Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα (Ματθ. 4,12-17)
12 Ἰανουαρίου 2014 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ σωτήριο φάρμακο

«Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 4,17)

Θέτω, ἀγαπητοί μου, τὸ ἐρώτημα· **Πῶς πα-
ει σήμερα ὁ κόσμος;**

Ἦστερα ἀπὸ τὶς συμφορὰς καὶ τὰ δεινὰ δύο παγκοσμίων πολέμων, θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἔχει πλέον σωφρονισθῆ καὶ ἡ εἰρήνη εἶνε πλέον σταθερά. Ἄλλὰ δυστυχῶς **τὰ παθήματα δὲν ἔγιναν μαθήματα**. Ὅπως εἶπε κάποιος πολιτικός καὶ φιλόσοφος, ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα ἐκεῖνο ποὺ δυσκολώτερα διδάσκεται εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Περίεργο, καὶ ὅμως ἀληθινό. Τὸ γαϊδουράκι, ἂν γλιστρήσῃ καὶ πέσῃ σ' ἓνα λάκκο, στὸ ἐξῆς σημαδεύει τὸ μέρος καὶ ἂν ξαναπεράσῃ δὲν πέφτει πλέον. Προσέχει. Τὸ πάθημα τοῦ γίνεται μάθημα. Ἡ ἀνθρωπότης ὅμως, μὲ ὅλα τὰ σχολεῖα καὶ τὰ πανεπιστήμιά της, μὲ τοὺς πυραύλους καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτεύγματα της, εἶνε χειρότερη ἀπὸ τὸ ζῶο αὐτό. Γλίστρησε καὶ ἔπεσε μία φορά στὸ λάκκο, στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, καὶ γέμισε ὁ λάκκος ἀπὸ αἷματα καὶ κόκκαλα. Δὲν πέρασαν 20 - 30 χρόνια καὶ προτοῦ νὰ ἐπουλωθοῦν τὰ τραύματά της ἡ ἀνθρωπότης πέφτει πάλι στὸ λάκκο, στὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, μὲ νέα θύματα. Ἄλλ' οὔτε αὐτὸ τὴν σωφρόνισε. Καὶ σήμερα πάλι ὅλα τὰ ἔθνη, ἐνῶ μιλοῦν περὶ εἰρήνης, ἐτοιμάζονται γιὰ πόλεμο. Ὅπως εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἡ εἰρήνη τῆς ἀνθρωπότητος κρέμεται ἀπὸ μιά τρίχα ἀλόγου. Μπορεῖ νὰ γίνῃ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, ὁ ὁποῖος στὴν Ἀποκάλυψι ὀνομάζεται «*Ἀρμαγεδών*» (Ἀπ. 16,16).

* * *

Ποιὸς φταίει; Ἐμένα ρωτᾶτε ποιὸς φταίει; Πολλοὶ λένε, ὅτι **φταίει ἡ Ἐκκλησία, φταίει ὁ χριστιανισμός**. Γιατὶ ὑποσχέθηκε νὰ φέρῃ εἰρήνη στὸν κόσμο καὶ εὔχεται διαρκῶς «*ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου*» (θ. Λετ.), καὶ ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ καταργήσῃ τοὺς πο-

λέμους. Ὁ χριστιανισμὸς ἀπέτυχε, λένε, νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὸ βασίλειο τῆς εἰρήνης.

Τί θ' ἀπαντήσουμε σ' αὐτοὺς τοὺς ἀθέους καὶ ἀπίστους; Θ' ἀπαντήσουμε μὲ ἓνα παράδειγμα. Ἐὰν ἓνας ἄρρωστος κινδυνεύῃ καὶ ὁ γιατρὸς τοῦ δίνει φάρμακο, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θέλῃ νὰ τὸ πάρῃ, καὶ πεθάνῃ, σὰς ἐρωτῶ, ποιὸς φταίει; Φταίει ὁ γιατρός; Φταίει ὁ ἀσθενὴς ἀσφαλῶς. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει κ' ἐδῶ. Ὑπάρχει ὁ γιατρός, ὑπάρχει καὶ τὸ φάρμακο. Ἄλλὰ **ὁ ἀσθενὴς δὲν δέχεται τὸ φάρμακο**.

Ἀσθενὴς εἶνε ἡ ἀνθρωπότης, ὁ κόσμος ὅλος. Ἀσθενεῖ πνευματικῶς, ἠθικῶς, κοινωνικῶς, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Στὸ προσκέφαλό τῆς ἀσθενοῦς ἀνθρωπότητος μαζεύτηκαν πολλοὶ «γιατροί»· φιλόσοφοι, διπλωμάτες, πολιτικοί, στρατηγοί, κοινωνιολόγοι, οἰκονομολόγοι, διάφοροι ἐπιστήμονες. Εἶνε οἱ **κοσμοδιορθωταί**, ποὺ ὑπόσχονται, ὅτι θὰ δώσουν τέλος στὰ δεινὰ καὶ θὰ ἔρθῃ εἰρήνη στὴν ἀνθρωπότητα. Τί κατώρθωσαν ὅμως; Ἀπέτυχαν· ἡ ἱστορία τὸ ὁμολογεῖ. Τὰ φάρμακά τους εἶνε σὰν τὶς ἀσπιρίνες. Παίρνεις μιὰ ἀσπιρίνη καὶ νομίζεις ὅτι θεραπεύθηκες. Πέφτει πράγματι ὁ πυρετός, ἀλλὰ προσωρινῶς. Μετὰ ἀπὸ λίγο ἐπανέρχεται. Διότι τὸ κακὸ εἶνε βαθύτερο μέσα στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό.

Ἐὰν ὁ κόσμος μπορούσε νὰ σωθῆ μὲ ὅλους αὐτούς, –προσέξτε τί θὰ πῶ– δὲν θὰ κατέβαινε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ! Δὲν διορθώνεται ὁ κόσμος μὲ τὶς δικές του δυνάμεις. Γι' αὐτὸ χρειάστηκε νὰ κλίνη οὐρανοὺς καὶ νὰ κατέβῃ ἐδῶ κάτω ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου, γιὰ νὰ προσφέρῃ τὰ φάρμακά του. Ἐνας εἶνε ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου, **ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ **φάρμακό** του; Ὡ ἀγαπητοί μου, δὲν ὁμιλῶ γιὰ νὰ κάνω ἐπίδειξι ῥητορείας –

πού δὲν ὑπάρχει σ' ἐμένα: ὀμιλῶ διὰ πίστεως. Συνιστῶ σὲ ὅλους καὶ πρῶτα στὸν ἑαυτό μου ἕνα φάρμακο. Προσφέρεται δωρεάν, καὶ εἶνε δοκιμασμένο, ἀποτελεσματικό, σωτήριο. Μὴν τὸ περιφρονήσετε. Λέγεται – μία λέξι. Ὡ Θεέ μου, ἄνοιξε τὶς καρδιές ὄλων τῶν Χριστιανῶν νὰ νιώσουν αὐτὸ πού θὰ πῶ. Τὸ φάρμακο, ἀγαπητοί μου, εἶνε μία λέξις πού ὑπάρχει στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, καὶ ἔκανα ὅλον αὐτὸ τὸν ἐλιγμό γιὰ νὰ φθάσω στὸ σημεῖο αὐτό. Τὸ σωτήριο φάρμακο εἶνε τὸ «*Μετανοεῖτε*» (Ματθ. 4,17), **ἢ μετάνοια.**

● **Τί εἶνε ἡ μετάνοια;** Εἶνε τὸ «*γνώθι σαυτὸν*» τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων προγόνων μας. Ἄλλὰ καὶ κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸ «*γνώθι σαυτὸν*». Δὲν εἶνε ἀπλῶς διαγνώσις· εἶνε **ἡ θεραπεία.**

● Εἶνε ἡ **μεταβολή, ἡ ἀλλαγὴ, ἡ στροφή.** Μοῦ ἔλεγε ἕνας πλοίαρχος τῆς πατρίδος μου· «Κινδυνεύσαμε κάποτε νὰ πέσουμε σὲ ἕνα βράχο, ὅπου μᾶς ἔσπρωχναν τὰ κύματα. Τρόμος καὶ φόβος, Παναγία σῶσε μας! Τότε ζήτησα τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ ἔκανα στροφή 180 μοιρῶν». Ξέρετε τί θὰ πῆ νὰ πάρη τὸ σκάφος στροφή 180 μοιρῶν; Εἶνε ἡ δυσκολότερη στροφή. Ἔτσι λοιπὸν κ' ἐμεῖς ὡς ἄτομα, ὡς οἰκογένειες, ὡς ἀνθρωπότης, νὰ κάνουμε τὴ μεγάλη στροφή, γιὰ νὰ προληφθῇ τὸ ναυάγιο. Αὐτὸ σημαίνει: ἀλλαγὴ τῶν σκέψεών μας, τῶν αἰσθημάτων μας, τῶν ἐνεργειῶν μας.

● Ἡ μετάνοια εἶνε **ἐπανάστασι**, ἡ πιὸ μεγάλη ἐπανάστασι. Ἐναντίον τίνος; Τῶν ἄλλων; Ὁχι. Ἐναντίον τοῦ μεγαλυτέρου ἐχθροῦ, τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ποιός εἶν' αὐτός; Ἐδῶ διαφωνοῦμε μὲ ὅλους, διαφωνεῖ τὸ Εὐαγγέλιο. Ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα ἐχθρὸς εἶνε ὁ ἑαυτός μας! Εἶνε τὰ πάθη, οἱ κακίες, οἱ ἁμαρτίες μας· εἶνε ἡ πονηρὴ καὶ διεστραμμένη φύσις μας. Οἱ πρόγονοί μας ἔλεγαν· «*φύσιν (πονηρὰν) μεταβαλεῖν οὐ ράδιον*». Ὁ Σωκράτης μπορούμε νὰ ποῦμε σήκωσε τὰ χέρια· Δὲν μπορῶ, εἶπε, νὰ μεταβάλω τὸν ἄνθρωπο. Ξέρεις τί δύσκολο εἶνε; Εἶνε σὰ νὰ πῆς τῆς γάτας ν' ἀλλάξῃ καὶ νὰ μὴν τρώῃ ποντίκια· σὰ νὰ πῆς στὸ λύκο νὰ μὴν τρώῃ ἀρνιά· σὰ νὰ πῆς στὴν ἀλεπού νὰ μὴν τρώῃ ὄρνιθες· σὰ νὰ πῆς στὴν τίγρι νὰ μὴν τρώῃ ἀντιλόπες. Αὐτὸ εἶνε ἀλλαγὴ τῆς φύσεως. Αὐτὸ δὲν τὸ κατώρθωσε κανένας, παρὰ μόνο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

● Μετάνοια εἶνε τὸ **θαῦμα**, τὸ μεγαλύτερο θαῦμα. Χθὲς φιλάργυρος, νὰ μὴ δίνῃ οὔτε νερὸ στὸν ἄγγελό του – σήμερα ἐλεήμων. Χθὲς ἄσωτος, διεφθαρμένος, πόρνος, μοιχός, ἀκόλαστος – σήμερα ἐγκρατὴς καὶ ἀσκητὴς τοῦ Ἀ-

γίου Ὁρους. Χθὲς ἄδικος – σήμερα δίκαιος. Χθὲς θυμώδης καὶ ὀργίλος – σήμερα πρᾶος καὶ γαλήνιος. Χθὲς λύκος – σήμερα ἀρνί. Χθὲς κοράκι – σήμερα περιστέρι. Χθὲς ληστής – σήμερα «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Ματθ. 23,37). Χθὲς ἁμαρτωλός – σήμερα ἅγιος.

Τέτοια, ὀλοκληρωτικὴ μεταβολή, ἐσωτερικὴ μεταβολή, πού χαρίζει ὁ Χριστός μας, **ἔχουμε ἀνάγκη** ὅλοι. Νὰ μετανοήσουμε γιὰ ὅ,τι ἔχουμε πράξει. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, εἴτε μικρὸς εἴτε μεγάλος, εἴτε λαϊκὸς εἴτε κληρικὸς, εἴτε δεσπότης καὶ πατριάρχης εἴτε βασιλεὺς καὶ πρόεδρος δημοκρατίας, εἴτε ὅ,τι θέλετε, πού δὲν ἔχει ὑποπέσει σὲ ἁμαρτία. Λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὅτι πρέπει νὰ κλαύσουμε γιὰ τὸ παρελθόν μας, νὰ χύσουμε τόσα δάκρυα ὅσο εἶνε τὸ νερὸ τῆς κολυμβήθρας μας, γιὰ νὰ πλύνουμε τὶς ἁμαρτίες μας. Ποῦ ὅμως τὰ δάκρυα αὐτά; Κλαῖμε γιὰ ἐπίγεια, ἀλλὰ δάκρυα μετανόιας ποῦ; Αὐτὰ λάμπουν καὶ ἀκτινοβολοῦν σὰν διαμάντια.

«*Μετανοεῖτε*», λέει ὁ Χριστός· αὐτὴ εἶνε ἡ οὐσία τοῦ εὐαγγελίου. Μετανοεῖτε, μικροὶ - μεγάλοι, Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, ἄσπροι - μαῦροι, κίτρινοι - κόκκινοι, καπιταλισταὶ καὶ προλετάριοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἀγράμματοι καὶ ἐπιστήμονες, φιλόσοφοι καὶ διπλωμάτες, πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί.

Ἀπὸ ὁῦ κ' ἐμπρὸς ὄχι ὅ,τι θέλει ἡ σάρκα, τὰ πάθη, ὁ διάβολος, ἀλλὰ **ὅ,τι θέλει ὁ Χριστός**. Νὰ παύσῃ, δηλαδὴ, ἡ σατανοκρατία καὶ νὰ ἔρθῃ ἡ Χριστοκρατία· ὅ,τι θέλει ὁ Χριστός. Ὁ Χριστὸς ὄχι μόνο στὰ χεῖλη ἀλλὰ καὶ στὴν καρδιά. Χριστὸς στὰ ἄτομα, στὴν οἰκογένεια, στὰ σχολεῖα, στὰ δικαστήρια, στὸ ἐμπόριο, στὶς τράπεζες, στὰ βουνά, στὶς θάλασσες, παντοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ἡ ρίζα τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ἄστρο, τὸ φῶς, ἡ ἀλήθεια.

Ἄπου εἶνε ὁ Χριστός, εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀγάπη, ἡ εἰρήνη, ὁ παράδεισος· **ὅπου λείπει ὁ Χριστός, εἶνε τὸ ψεῦδος, ἡ σκλαβιά, τὸ μῖσος, ὁ πόλεμος, ἡ κόλασις.**

Χριστέ! βοήθησέ μας νὰ σὲ κατανοήσουμε. Ἄντρες - γυναῖκες - παιδιά, μικροὶ - μεγάλοι, ὅλοι ν' ἀκούσουμε τὸ εὐαγγελίό σου. Κι ὅταν μετανοήσουμε καὶ ἀλλάξουμε, τότε ἡ γῆ αὐτὴ θὰ γίνῃ **παράδεισος**. Κ' ἐκεῖ στὸν παράδεισο ὅλοι μαζί, μία ψυχὴ - ἕνας λαός, θὰ ὑμνοῦμε Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) *ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος*